

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

MAYA BANKS

UTOLSÓ
LÉLEGZETIG

SLOW BURN-SOROZAT

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Maya Banks, 2016 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *With Every Breath* (HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

• Magyarra fordította: *Kovács Ágnes*

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-105-8

- *Borító: Magán Sarolta*
- *Kép: Thinkstock*
- *A szerző fotója: © Ben Riley Johnson, Jr.*

A HarperCollins® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maya Banks
Utolsó lélegzetig

EGY

ELIZA nem a szokásos frissességével és győzzük-le-a-világot hozzáállásával ébredt. Úgy érezte magát, mint akit elütött egy teherautó, úgyhogy legszívesebben a másik oldalára fordult volna és a fejére húzta volna a takarót, hogy aludjon még néhány órát. Tudta, úgysem fog ilyesmit csinálni, de a gondolatot nagyon kellemesnek találta. Azért öt percet még adott magának, mielőtt kikászálódna az ágyból, és elbotorkálna zuhanyozni.

Az elmúlt néhány hónap viharos eseményei után a Devereaux Biztonsági Szolgálatnál mostanában nyugalom honolt, Eliza pedig remélte, hogy ma végre történik valami, és nem egy újabb unalmas munkanapnak néz elébe.

A lány már éppen kezdett úrrá lenni a lustaságán, és letette a lábát az ágy mellé, hogy fölkeljen, amikor megszólalt az éjjeliszekrényen álló vonalas telefon. Eliza összevonta a szemöldökét. Dane, vagy bárki más a cégtől a mobilján hívná. Egy futó pillantás elárulta, hogy a készülék az éjjeliszekrényen töltődik, és nincs rajta nem fogadott hívás. Ha egy telemarketinges merészeli ilyen korai órán zaklatni, akkor isten bizony megkeresi az illetőt, és szétrúgja a fenekét.

Ha semmi esély nem lett volna arra, hogy *valóban* az egyik munkatársa hívja, egyszerűen hagyta volna csörögni a telefont, így azonban nagyot sóhajtva felvette a kagylót, és mogorván beleszólt.

Egy pillanatnyi hallgatás után a hívó fél megköszöri a torkát.

– Miss Caldwell? Melissa Caldwell?

Eliza megdermedt, és még a vér is megfagyott az ereiben. Tíz éve nem hallotta ezt a nevet. Tíz éve nem ez a személy volt. Most pedig a múltja mindössze két másodperc alatt úgy rohant bele a jövőjébe, mint egy gyorsvonat.

– Mit akar? – kérdezte fojtott hangon.

– Clyde Barksdale vagyok, az oregoni Keerney megye kerületi ügyésze.

A lány pontosan tudta, hogy ki Clyde Barksdale. Mintha valaha is képes lenne elfelejteni, hogy a férfi az ő segítségével kapta el Thomas Harringtont.

– Gondolom, ez nem egy udvariassági hívás – jegyezte meg Eliza csípős hangon.

– Jól gondolja. – A kerületi ügyész elcsigázott sóhajt hallatott. – Nézze, nem kerülgetem a forró kását: Thomas Harrington fellebbezett, megnyerte a pert, és három hét múlva kiszabadul.

Eliza térde megroggyant, ő pedig kemény puffanással landolt az ágyon. Teljesen megbénította a sokk, és kétségbeesetten rázta a fejét, hogy szétoszlassa az őt körülvevő ködöt. Valamiféle elcseszett álomban, vagyis rémálomban rekedt volna?

– *Micsoda?* – suttogta rémulten. – Mi a franc? *Hogy érti* azt, hogy kiszabadul? Ez valamiféle beteg *tréfa*?

– Valószínűleg megkörményezte az egyik rendőrt, aki az ügyön dolgozott – felelte a kerületi ügyész dühös hangon. – Ez az egyetlen lehetséges magyarázat. A rendőr eskü alatt vallotta, hogy meghamisította a bizonyítékot Harrington mielőbbi elítélésének érdekében. Mintha szükségünk lett volna azokra az átkozott bizonyítékokra, amikor megvolt a maga vallomása. A rendőr azonban beismerte a hamisítást, magát pedig egy figyelemre vágó gyereknek állították be, akit dühített és megalázott az idősebb férfi elutasítása, úgyhogy a bíróságnak nem volt más választása, mint hogy felmentő ítéletet hozzon.

Eliza képtelen volt megszólalni. Teljesen megbénították a benne kavargó különféle érzelmek. A homlokán verejték gyöngyözött, a gyomrát pedig hányinger szorította össze. Mindjárt rosszul lesz. Ez nem történhet meg. Nem engedhetnek szabadon egy ilyen szociopata szörnyeteget! Soha!

– Mikor? – préselte ki magából rekedten.

Te jóságos ég, tényleg hányni fog. Gyorsan a szájára szorította a kezét, és mélyeket lélegzett, hogy ne jöjjön föl a gyomortartalma.

– Három hét múlva – mondta a kerületi ügyész gyászos hangon. – Mindent bevettem a bíróságon, amit csak tudtam. Mindent tőlem telhetőt megtettem, hogy elég bizonyítékot gyűjtsek ellene ahhoz, hogy megakadályozzam a szabadulását, de a kezem meg van kötve! Gyilkosságért még egyszer nem lehet beperelni, és nemi erőszakkal sincs értelme megvádolni, mert nincs használható bizonyítékunk. A maga szava állna szemben az övével. Jelen pillanatban csak arra van lehetőség, hogy az egyik áldozata, az egyetlen, még életben lévő áldozata – vagyis maga – polgári pert indít, annak pedig nem sok értelme lenne.

– Jóságos ég. – Eliza hangját eltompította a még mindig a szája elé szorított keze. – Megint ölni fog. Legyőzhetetlennek és mindenhatónak hiszi magát, és az, hogy kijátszotta a rendszert, csak még jobban megerősíti ebben a hitében.

– Bosszút akar majd állni, Miss Caldwell – mondta a kerületi ügyész halkán. – Meg fogja keresni magát. Ezért is hívtam fel, hogy figyelmeztessem.

– Remélem is, hogy megkeres – mondta a lány vadul, de még beszéd közben is a fejét rázta, hogy valahogy úrrá legyen a gondolatait káoszba taszító rettegésen. Nem. A pokolba a meneküléssel, a bujkálással, és mindazzal, amire Thomas számít tőle. A férfi nyilván azt hiszi, hogy ő ugyanaz a félnék, tizenhat éves lány, aki olyan kétségbeesetten vágyott arra, hogy szeressék és elfogadják.

Nem, ő aztán nem fog menekülni. Inkább ő vadászik a férfira. Megkönnyíti neki, hogy megtalálja, mert már várni fogja, amikor kiszabadul a börtönből. Aztán lecsap rá, és elküldi a pokolba, ahová való.

– Miss Caldwell, ne tegyen olyasmit, amit később megbán. – A kerületi ügyész hangja riadtan csengett. – Azért hívtam föl, mert joga van tudni a dologról, hogy megtehesse a megfelelő óvintézkedéseket.

– Biztosíthatom, Mr. Barksdale, *kizárólag* azt bánom, hogy nem intéztem el már első alkalommal – felelte Eliza jéghideg hangon. Acélos elszántság vett rajta erőt. Lett egy célja. Egy olyan cél, amelyet mindenképpen el kellett érnie.

Miközben letette a telefont, az orrlyuka kitágult, ő pedig átadta magát a jeges érzéseknek, amelyek abban a pillanatban járták át a végtagjait, amelyben a kerületi ügyész közölte, telefonhívásának okát. Le kell csillapítania a lázongó érzéseit, különben belebolondul a gyászba – és a bűntudatba.

Csukott szemmel, lehajtott fejjel küzdött a mérhetetlen fájdalom ellen, amely azzal fenyegette, hogy maga alá temeti őt. Aztán hevesen megrázta a fejét, és nem volt hajlandó megadni magát a kétségbeesésnek. Az igazságszolgáltatási rendszer cserben hagyta Thomas Harrington áldozatait. És cserben hagyta Elizát is.

Senki nem ismerte Thomast olyan jól, mint ő. Senki nem tudta, hogy a férfi milyen hatalommal rendelkezik, és hogy milyen könnyedén bűvöli el az áldozatait. Nincs más hátra, *neki* kell igazságot szolgáltatnia, és megvédenie azokat az embereket, akik fontosak voltak a számára, és akiket közel engedett magához a tíz év alatt, ami azóta telt el, hogy hite szerint örökre börtönbe juttatta a férfit, akit egy tizenéves lány minden ártatlanságával szeretett.

Csak hogy ez a férfi most kiszabadul, és az ő feladata megakadályozni, hogy újabb áldozatokat szedjen. Még akkor is, ha neki is vele kell mennie a pokolba.

Már akkor meg kellett volna ölnie, de ő naivan hitt a rendszerben, és abban, hogy a férfi meg fog fizetni a bűneiért. Most azonban nem fogja elkövetni ezt a hibát, mert ha nem állítja meg, Thomas újra és újra ölni fog.

KETTŐ

– MINDEN készen áll? – kérdezte Wade Sterling a barátjától, talán az egyetlen barátjától, Anna-Grace Covingtontól.

Wade igazi magányos farkas volt. Mindenfajta személyes kapcsolatot igyekezett elkerülni, barátokra pedig nem nagyon volt ideje. A barátság olyan szintű bizalmat követelt meg, amelyet egyszerűen képtelen volt megadni egy másik embernek. Nem a vakhit tette azzá a könnyörtelen és sikeres üzletemberré, aki volt.

A saját maga által hozott szabályai azonban egyszerűen jelentőségüket veszítették, amikor találkozott Anna-Grace-szel. Igaz, először sokkal személyesebb volt az érdeklődése, de aztán hamar rájött, hogy a sebezhető és törekeny nő rettenetes traumát élt át, és egy férfival való kapcsolatra – bármilyen romantikus vagy szexuális kapcsolatra – volt a legkevésbé szüksége.

Így aztán, mivel őt magát is meglepte az őszinte ragaszkodás, amelyet Anna-Grace iránt érzett, nagyon jó barátokká váltak, és ő lett a nő egyetlen bizalmasa.

Anna-Grace, vagyis Gracie, ahogy a legtöbben hívták, bár Wade a legutóbbi hónapokig mindig is a teljes nevén ismerte és szólította, idegesen nézegette a festményeket, amelyek a lehető legelőnyösebb elrendezésben sorakoztak.

Wade átkarolta a nő vállát, és biztatóan megszorította.

– Mindenki imádni fog – mondta, majd hogy elterelje Gracie figyelmét, hozzátette: – Kedvedre való, ahogy Cheryl elrendezte a dolgokat?

A nő bólintott, közben azonban még mindig elgondolkodva szemlélte a festményeit, és úgy nézett ki, mint aki hányni fog. Wade felsóhajtott, majd felé fordult, és megfogta a kezét.

– Drágám, gondolod, hogy akárkinek a műveit kiállítanám a galériámban? Tudom, hogy szerinted a stúdió csak egy hobbi a számomra, amelyre kevés figyelmet fordítok, de rengeteg időt és pénzt áldoztam erre a helyre, és mielőtt még azzal jönnél, hogy csak a barátságunk miatt rendeztem neked egy kiállítást, hadd emlékeztesselek, hogy a művészetednek *köszönhetően* lettünk egyáltalán barátok. Már akkor érdekelt a *munkád*, és már akkor nagy jövőt jósoltam neked, amikor még semmit sem tudtam rólad. A barátságunk a tehetséged következtében alakult ki, ezenkívül, barátság ide, vagy oda, te tudod a legjobban, hogy milyen könnyörtelen tudok lenni, ha üzletről van szó, és hogy nem költenék ekkora összeget olyasmire, amit nem tartok bombabiztos befektetésnek.

Igen, a Joie de Vivre tényleg egy olyan dolog volt, amelybe Wade csak úgy belekontárkodott. Ez is egyike volt a számos törvényes vállalkozásának. De nem hazudott. Tényleg érdekelte a művészet. Az igényes művészet. Gracie pedig tehetséges festő volt.

Ők ketten akkor találkoztak, amikor a nő beállított néhány alkotásával, mint aki már régen elvesztette az útját, és a világot keresi. Wade valószínűleg meglátta benne a rokonlelket, mivel mindketten jól ismerték a fájdalmat és a csalódást. Gracie története azonban különösen szörnyű volt.

A férfi először meg akarta védeni őt, amikor a szenvedése okozója visszatért az életébe, de idővel rájött, hogy Zack Covington, azóta már Gracie férje, ugyanúgy áldozat, mint maga a lány. Zack több mint egy évtizeden keresztül gyászolta a gyermekkori szerelme elvesztését, és sosem adta fel a keresést. Ők ketten leküzdhetetlennek tűnő akadályokon jutottak túl, és még a kibékülésük is hihetetlen veszélyek között zajlott. Mostanra azonban már boldog házasságban éltek, és a kiállítás, amelyet Wade még a bonyodalmak előtt kezdett el szervezni, újra napirendre került, és már csak néhány nap volt hátra a megnyitóig.

– Biztosan úgy tűnik, mintha bókokra vadásznék, és azt akarnám, hogy agyondicsérj – mondta Gracie egy boldogtalan sóhaj kíséretében.

Wade az ajkára tette az ujját, hogy elhallgattassa.

– Te vagy az egyik legszerényebb és legőszintébb ember, akit ismerek. Soha senki nem gondolná azt rólad, hogy bókokra vadászol. Most pedig, ha az elrendezés elnyerte a tetszésedet, megoszthatnád velem, hogy kiket akarsz meghívni a nagy estére. A kiállítás természetesen nyitva áll majd a nyilvánosság előtt, de több olyan potenciális vevőnek is személyre szóló meghívót küldök, akiknek szerintem tetszeni fognak az alkotásaid, és azoknak, akiket te meg szeretnél hívni, szintén személyre szóló meghívó jár. Cheryl egy reklámcég segítségével kiterjedt marketingkampányt szervezett újságokban, magazinokban, az interneten és a tévében megjelenő hirdetések formájában, úgyhogy elég komoly figyelemre számíthatsz a művészvilág részéről.

A lány ajka O betűt formált, miközben elkerekedett szemmel nézett föl Wade-re, majd összeráncolta az orrát, az arckifejezése pedig egyszerre kétkedővé és döbrentté vált.

– Ez borzasztóan sokba kerülhetett, Wade! Én sosem engedhettem volna meg magamnak ilyesmit.

A férfi megcsóválta a fejét, és felsóhajtott.

– Ezt úgy hívják, hogy befektetés, Gracie. Méghozzá olyan befektetés, amely szerintem busás hasznot fog hozni neked, mivel csak én értékesíthetem a műveidet, és minden egyes eladott darab árából jutalékot kapok. Látnod? Ha barátságból, vagy jótékonyságból csinálnám, nem lennék akkora gazember, hogy kizárólagosságot és jutalékot kérjek. Én úgy látom ezt a helyzetet, hogy te mindkettőnkét nagyon gazdaggá fogsz tenni.

Gracie felnevetett, és mintha már a tartása is kevésbé lett volna feszült.

– Lehetnél te a menedzserem. Isten a tudója, én aztán nem tudok megszervezni... nos, semmit. Ha csak egy kicsit is sikeres leszek, fogalmam sincs, hogyan leszek képes intézni az ügyeimet.

– Ezért vagyok itt neked – felelte a férfi. – Te festesz, én pedig minden mást elintézek. Azt hiszem, ez egy kölcsönösen előnyös felállás. Most pedig már csak a vendéglistára van szükségem, és végeztél is. Menj haza, és gyakorold azt a gyönyörű mosolyodat, mert hatalmas sikered lesz, én pedig bezsebelhetem az elismerést azért, amiért felfedeztem a modern művészet legújabb slágerét.

Gracie elgondolkodott.

– Elég rövid a listám. Mindenki a DBSZ-től, különösen Eliza. – Wade Eliza neve hallatán és Gracie nyugtalan tekintete láttán megmerevedett. – Gondolod, eljön, Wade? Mindenki annyira aggódik miatta. Többet kellene kimozdulnia.

– Mi a baj Elizával? – kérdezte a férfi, bár azzal nem értett egyet, hogy a lánynak többet kellene kimozdulnia. Pont ellenkezőleg. Annak a bolond nőnek inkább otthon kellene maradnia, hogy pihenjen, gyógyuljon, és feldolgozza azt a szörnyűséget, amelyen keresztülment. Minderre még nem volt ideje, mert túlságosan lefoglalta, hogy megmentsen mindenki mást a világon, kivéve a saját formás kis fenekét.

Gracie még boldogtalanabbnak tűnt.

– Senki nem tudja, de mindenki aggódik. Már jó ideje nem önmaga, de az utóbbi néhány napban különösen. Mindenki óvatosan bánik vele, de hát te is ismered őt, nagyon zárkózott.

– Mégis mire számítottak? – csattant fel Wade egy kicsit hangosabban, mint akart.

A francba. A lánynak még csak a közelében sem kell lennie ahhoz, hogy kizökkentse a lelki nyugalmából. Muszáj lesz lefeküdnie valakivel, hogy kiverje a fejéből Elizát, de amikor csak szexet akarva ránézett egy másik nőre, nem látott mást, mint... őt. Ez pedig teljesen kiakasztotta.

Gracie hátrahőkölt a hangjából érződő düh hallatán, és nagyon meglepődött a heveségén.

Wade állkapcsa megfeszült az ingerültségtől. Fölemelte a kezét, és az ujjain számolva elkezdte egyesével felsorolni a pontjait.

– Lássuk csak. Elrabolják, megkínózzák, az ördögbe is, szimulált vízbe fojtásnak vetették alá! Ilyen közel volt ahhoz, hogy meghaljon. – A férfi fölemelte a kezét, majd néhány centire tartotta egymástól a hüvelyk- és a mutatóujját, mielőtt folytatta. – És még egy nyavalyás szabadnapot sem vesz ki, hogy pihenjen, hanem utánaered azoknak a rohadékoknak, akik bántották őt, *téged* és Arit. Majdnem *megint* megölik, de a golyó elé ugrottam, amelyet neki szántak. Ha nem lettem volna ott, Eliza már a föld alatt lenne. És *ezek után* szabadságra megy? Dehogy. Visszamegy

dolgozni, mintha mi sem történt volna, és *most* hirtelen mindenki aggódik miatta?

Wade megrázta a fejét, közben pedig majd szétvetette a düh.

– Alszik egyáltalán? – kérdezte.

Gracie pislogott.

– É-én nem tudom, Wade. Honnan tudnám?

– Tudsz olvasni az átkozott gondolataiban, nem?

A lány elvörösödött, Wade pedig elszégyellte magát.

– Sajnálom, Gracie – mondta halkán. – Ez teljesen szükségtelen és nagyon bunkó megjegyzés volt tőlem. A francba! Az a nő teljesen megőrjít.

– Tudnék olvasni a gondolataiban, ha találkoznék vele – mondta Gracie csendesen. – Azt hiszem...

– Mit? – vágott közbe a férfi.

– Azt hiszem, pontosan ezért kerül engem – fejezte be a mondatot a lány homlokráncolva. – Ha véletlenül összefutunk, vagy ha bemegyek az irodába Zackhez, és ő ott van, azonnal kitalál valamit, hogy eltűnhessen. Mi másra gondolhatnék?

Wade hevesen szitkozódott magában. Na, persze. A kis boszorkánynak nyilván akadt – jó sok – rejtegetnivalója. Például az, hogy valószínűleg már üres tankkal fut, és csak a füst hajtja. A férfi legszívesebben megkereste volna, hogy egy kis értelmet verjen belé, és meg is tette *volna*, ha nem lett volna komoly esély arra, hogy a lány rúgja szét az ő hátsóját. Vagy legalábbis átrendezi a golyóit. És különben is, ő már végzett a kis boszival, aki maga volt a megtestesült probléma nagy P betűvel. Wade-nek elege volt belőle és a DBSZ-ből, és többé nem akart belekeveredni a küldetésekbe. Volt neki éppen elég gondja anélkül is, hogy egy vakmerő némbor nyomában loholjon, aki a fejébe vette, megmenti a világot, miközben neki az a szerencsétlen feladat jut, hogy folyton megmentse őt.

Hálátlan nőszemély. Előbb köpné le őt, mint hogy elismerje, megmentette az életét. Még csak meg sem köszönte. Koppj le, igen. Köszönöm? Nem. Köszönet helyett az jutott neki, hogy minden nőben őt látja, akire csak ránéz. El sem tudta képzelni, hogy valaki mással feküdjön le, ne a filigrán, nagyszájú, szemtelen, hirtelen haragú szőkeséggel. Felhorkantott, mire Gracie furcsa arckifejezéssel nézett föl rá.

– Eliza egy gyáva nyúl – jelentette ki Wade. – Nem akarja betenni a lábát egy olyan helyre, amely az enyém. Miután megmentettem az életét, mindig talál valami okot arra, hogy eltűnjön onnan, ahol én is megjelenek.

– Üdv a klubban – mondta Gracie szomorú hangon.

Ez el is döntötte a dolgot Wade számára. Eliza jobban jár, ha túlteszi magát azon, ami emészti. Nem számít, hogy a kis méregzsák mit akar eltitkolni Gracie elől, igenis eljön a megnyitóra. Gracie tündöklésének estéjét senki és semmi nem ronthatja el.

– Itt lesz – mondta Wade vészjósló hangon. – Ha a vállamon kell idecipelnem, akkor is itt lesz.

A lány azonnal megrettent.

– Ó, Wade, hagyd csak. Tényleg. Talán vissza kellene vonulnunk, és hagynunk kellene Elizának egy kis teret.

– Ne aggódj – felelte a férfi behízselő hangon. – Nem fogom a vállamon idecipelni. – *Hazug.*

– Csak lefolytatok vele egy tökéletesen civilizált beszélgetést, amikor *személyesen* adom át neki a meghívót.

Vagy inkább az ultimátumot. Most először nem uralkodott el rajta ingerültség, amikor a küszöbönálló összetűzésre gondolt Elizával. Nem, már alig várta, hogy felbosszantsa a lányt. És mi a legjobb az egészben? Lehet, hogy borzasztóan idegesítette a lányt – az érzés egyébként kölcsönös volt –, de azt pontosan tudta, nem blöfföl, tehát ha nem akar Wade vállán megérkezni a megnyitóra, nem lesz más választása, mint önszántából eljönni.

HÁROM

ELIZA tudta, hogy a kerületi ügyész hívása óta nem áll a helyzet magaslatán. Azt is tudta, kerüli a munkatársait, amely nem túl bölcs stratégia, ha nem akarja, hogy rájöjjenek a terveire. Az igazság azonban az volt, hogy képtelen volt a szemükbe nézni. A széken egészen beleitta magát a szívébe és a lelkébe.

Az emberek, akiknek dolgozott, a jót testesítették meg. Nem, nem mindig jártak el szabályosan. Néha megszegték a szabályokat, de a végén igazságot szolgáltatottak, és csak ez számít, nem?

Az egyik főnöke ártalmatlanná tett egy szörnyeteget, de ez nem volt elég. A pokolfajzatnak pszichikai képességei voltak, és a tény, hogy Calebbel és Ramie-val – akit Caleb azóta már feleségül vett – is mentális kapcsolatot létesített, azt jelentette, hogy még a rácsok mögül is érvényre tudta juttatni az akaratát, és pokollá tudta tenni a pár életét. Calebet felhasználva szörnyű fájdalmat okozott Ramie-nak. Eliza még mindig rosszul lett az emlékektől, ahányszor csak eszébe jutottak. Ezt a szétszakíthatatlan köteléket kizárólag úgy lehetett megszüntetni, ha Caleb megöli a nyavalyást. És meg is ölte. Golyót repített a gonosz, beteg agyába.

Természetesen átalakították a helyszínt, úgy intézték, hogy Caleb lövése önvédelemnek tűnjön. Egy ujjlenyomatok nélküli fegyvert tettek az örült kezébe, és a ravaszra igazították az ujját. Talán nem ez volt a *törvényes* és *etikus* megoldás, de mindenképpen igazságos volt.

Ahogy az ő küldetése is igazságos. A közvélemény, a rendőrség és az igazságszolgáltatási rendszer szemében talán nem. De azoknak a nőknek a szemében, akiket Thomas megkínzott és megölt? Vagy a családjaik szemében? Vagy Eliza szemében? Igen, igazságos volt. A lány kételkedett benne, hogy a családokat érdekli, milyen módon fizet meg a szörnyeteg, csak fizessen meg. Az emberek nem érthették meg, nem foghatták föl, hogy milyen bestia rejtőzik a csiszolt, elbűvölő külső mögött. Eliza azonban mindenki másnál jobban tudta. Csak ő ismerte a gonoszsága valódi mértékét, és csak ő vethetett véget az egésznek. Emiatt talán ő is éppen olyan beteg és torz, mint amilyen Thomas, de lehet, hogy a gonoszt csak a gonosz intézheti el.

Mostanra Elizához hasonlóan valószínűleg már az áldozatok családjaikat is értesítették, hogy Thomas Harringtont hamarosan szabadlábra helyezik. Ők is nyilván ugyanazt érezték, amit a lány. Csalódottságot. Dühöt. Fájdalmat. Gyászt. Hatalmas igazságtalanságot. Valószínűleg elveszítették a hitüket az igazságszolgáltatás rendszerében, amelynek az lenne a feladata, hogy betartassa a törvényeket, és megbüntesse azokat, akik megszegik őket. Ők nem tehetnek semmit azon kívül, hogy álmodoznak a megtorlásról és az igazságszolgáltatásról, Eliza azonban bosszút állhat.

A lány pontosan ebben különbözött azoktól, akik szintén szentségtelen gondolatokat dédelgettek Thomas lassú és fájdalmas haláláról. *Ő képes volt tenni valamit. És meg is teszi*, ami tőle telik, még akkor is, ha ez az életébe kerül. Bizonyos értelemben már tíz évvel ezelőtt meghalt, akkor, amikor rájött, milyen ostoba és naiv volt. Annyira befolyásolható. Éppen olyan bűnös volt azoknak a nőknek a halálában, mint maga Thomas, és soha nem fogja megbocsájtani magának azt a sok szörnyűséget, ami történt. Igen, meghalt, és egy másik nőként született újjá. Eliza Cummingsként. Elizává vált, és megragadta a második esélyt. Az esélyt, az új életre. Hogy tegyen valamit. Segítsen megvédeni azokat, akiknek védelemre volt szüksége. Igazságot szolgáltatasson azoknak, akik erre nem voltak képesek. És sikerült belenőnie ebbe az új-de-nem-igazi személyazonosságába. Milyen bolond volt, hogy azt hitte, vezekelhet a bűneiért, és elmenekülhet a múltja elől. A halált csak késleltetni lehet, elkerülni nem.

Bizonyos szempontból... A lányt megdermesztette a gondolat, amely átfutott az agyán, mielőtt még megállíthatta volna. A szíve hevesen vert, a tenyere pedig izzadni kezdett, miközben megpróbálta kinyitni a kocsija ajtaját. Aztán rájött, ez a gondolat az óta a bizonyos reggeli telefonhívás óta ott motoszkált a fejében. Abban a pillanatban, hogy meghozta a döntését, ott volt,

csak ő eddig nem vett róla tudomást. Figyelmen kívül hagyta, mert ez a gondolat elgyengítette, ő pedig megfogadta, soha többé nem lesz gyenge.

Hiszen *megérdemelte*, hogy Thomással együtt ő is meghaljon. Most pedig tökéletesen felkészült a halálra. Ez lesz az ő büntetése. Végre mindenkinek igazságot szolgáltatnak. Amikor börtönbe zárták, csak Thomas fizetett a bűneiért, ő nem. Csakhogy ő is ugyanazt a büntetést érdemli, és most, hogy a saját igazságérzete által vezérelve halálra ítélte a férfit, nemcsak valószínűnek tűnt a számára, a saját halála, hanem egyenesen megérdemeltnek is. És mindezt higgadt elszántsággal fogadta. Nem félt. Többé már nem igyekszik elkerülni az elkerülhetetlent. Talán így majd békére lel, és talán Isten is megkegyelmez a lelkének azokért a bűnökért, amelyeket szinte még gyerekként követett el, amikor tehetetlen volt egy idősebb és tapasztaltabb férfi manipulációival szemben. Nem, nem férfi. Pszichopata szörnyeteg. Olyan, amilyen a rémálmokban és a horrorfilmekben szokott felbukkanni.

Maga az ördög.

Csakhogy ő nem egy puszta rémálom volt. Nem kitaláció, nem egy könyv, vagy egy film szereplője. Ő valóságos volt.

Kinyitotta a kocsi ajtaját, és beszállt. Éppen a parkolóhelyéről tolatott kifelé, amikor észrevette Dane-t, amint kilép az épületből. Szándékosan nem nézett a férfit, de a szeme sarkából látta, hogy az integetve próbálja megállítani. Mivel nyilvánvalóan nem arra nézett, majd azt mondhatja, nem vette észre, ha Dane rákérdez – és biztosan rá fog kérdezni –, miért nem állt meg.

Dehogyan fog megállni. Amikor szembenéz Dane-nel, összeszedettnek kell lennie. Csikorgó kerekkel hajtott ki a parkolóból. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy nagyra becsült főnöke és partnere – Dane többféle szerepet is betölt a cégnél – ki akarja kérdezni őt, erre pedig a legkevésbé sem volt szüksége. Látta, hogyan néz rá a férfi és a többi munkatársa, amikor azt hitték, nem figyel. Mind nagyon aggódtak, őt pedig ettől csak még jobban a hatalmába kerítette a büntület. Mind tudták, hogy mostanában nem önmaga, Dane pedig mindenkinél jobban ismerte. Ők ketten már túl régóta dolgoztak együtt ahhoz, hogy a férfi figyelmét bármi elkerülje.

Dane bárkit képes volt egyetlen pillantással meghunyászkodásra készíteni. Nem is kellett mondania semmit. Csak rá kellene néznie, ő pedig mindenféle további buzdítás nélkül már vallana is, a férfi pedig bezárná, ha muszáj. Nem engedné véghezvinnie azt, amit ő immár szent küldetésének tartott. Az utolsó küldetésének. A küldetésnek, amely minden eddiginél fontosabb volt.

A lány belenézett a visszapillantó tükörbe, és elfintorodott Dane láttán, amint a parkolóhoz vezető sáv közepén állva homlokráncolva néz utána.

Nem kerülheti el a végtelenségig, de addig muszáj lesz, amíg eléggé össze nem szedi magát ahhoz, hogy előadja a legnagyobb – és mind ez idáig egyetlen – hazugságot, amelyet a legbizalmasabb barátjának valaha mondott. Addig azonban előle is, és mindenki más elől is el kell menekülnie, aki négy szemközt akarna vele beszélni.

Már csak néhány nap, ígérte magának. Néhány nap elég lesz ahhoz, hogy tökéletesítse a tervét, összeszedjen mindent, amire szüksége lesz, előadja a gondosan kitalált hazugságot Dane-nek, aztán köddé váljon.

Hirtelen szomorúság lett úrrá rajta, és egy pillanatra lehunyta a szemét, mielőtt besorolt a forgalomba. Akkor fogja őket utoljára látni, ezért is akart a minden hónap elsején Caleb Devereaux, vagy a fivére, Beau által megtartott „értékelő meeting” után beszélni Dane-nel.

Ez lesz az utolsó alkalom, hogy lássa azokat az embereket, akik időközben olyan fontosak lettek a számára. A családját. Azokat, akikért bármikor bármire képes lenne, és akik ugyanezt megtennék érte. Egyedül azt sajnálta, hogy a Devereaux feleségekkel, és Zach nevével, Gracie-vel nem találkozhat, mielőtt elmegy.

A lány összerendezte, mert tudta, hogy többször is megbántotta Gracie-t, amikor folyton kitért az útjából. Azonnal elmenekült, amikor csak Gracie felbukkant, és a másik nő figyelmét ez nem kerülte el. Pedig Elizának esze ágában sem volt pont őt megbántani.

Gracie maga volt a megtestesült kedvesség, és már így is olyan sokat szenvedett eddigi rövid

életében. Nagyon félénk volt, és még mindig önbizalomhiánnyal küzdött. Eliza nagyon örült neki, hogy Gracie és Zack visszatáltak egymáshoz, miután több mint egy évtizeden keresztül szenvedtek, különösen Gracie. Eliza mindegyik feleséget szerette. Ramie-t, Arit és Gracie-t. És persze Tori Devereaux-t, Caleb, Beau és Quinn kishúgát, akinek a többi nőhöz hasonlóan szintén sok szenvedést okozott egy elmebeteg. A sorozatgyilkos borzasztóan kegyetlenül bánt vele, ő pedig még mindig nem heverte ki a rettenetes élményt. Talán soha nem is fogja, amit Eliza egy csöppet sem csodált volna.

Ha Caleb nem kutatta volna föl Ramie-t, a tehetséges, fiatal médiumot, és nem kényszerítette volna arra, hogy segítsen megkeresni a húgát, Torit nem sikerült volna időben megtalálni, és egészen biztosan meghalt volna.

Mindegyikük különleges képességekkel volt megáldva. Tori jövőbeli eseményekről álmodott, de az ő képessége nem bizonyult olyan kifinomultnak, mint a többieké. Az ő esetében az áldás inkább átok volt, amely csak futó pillantásokat adott neki elegendő információ nélkül, így képtelen volt eseményeket megakadályozni, vagy akár csak figyelmeztetni valakit arra, hogy veszélyben van, ez pedig szörnyen bántotta őt. Ramie olyan fajta szörnyeteget volt képes megtalálni, amilyennek Eliza éppen most készült a nyomába eredni. Eliza azonban sosem használta volna fel Ramie-t egy olyan férfi ellen, akinek legalább olyan erős pszichikai képességekkel rendelkezett, mint a lány. Arinak óriási hatalma volt. Napról napra erősebb lett, és ha egyszer megtanulja irányítani ezt az erőt, megállíthatatlan lesz. És Gracie... Eliza megint összereszt, mert a többieket nem kerülte úgy, mint a pestist. Csak Gracie-t, mert egyedül ő tudott olvasni az emberek gondolataiban, Eliza pedig nem mehetett a közelébe, mert akkor mindennek vége lenne, ez pedig nem történhetett meg.

Eliza a lakása felé menet beugrott egy gyorsétterembe ebédet szerezni magának. Nem volt étvágya, de tudta, hogy meg kell őriznie az erejét, és sem fizikailag, sem érzelmileg nem lehet gyenge, amikor szembenéz Thomasszal.

Az ebédet tartalmazó zacskóval az anyósülésen éppen bekanyarodott a parkolóhelyére, amikor felfigyelt a mellette álló drága autóra, illetve az arrogánsan a motorháztetőnek támaszkodó férfira, és a kedve még az eddigieknél is rosszabb lett.

Wade Sterling meg mi a fenét kereshet itt?

Az ebédjéről megfélemezve kiszállt az autójából, és a szükségesnél jóval erősebben csapta be az ajtót. Csak még dühösebb lett, amikor mogorva tekintetének láttán a férfi önelégülten elvigyorodott.

Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha egyszerűen nem vesz róla tudomást, úgyhogy a tenyerébe szorította a kulcsait, megkerülte a kocsiját, és megpróbált elsétálni a férfi mellett. A „barátságos” arckifejezése majd beszél helyette.

Legnagyobb megdöbbenésére amikor már majdnem elhaladt Wade Sterling mellett, a férfi hirtelen elkapta a könyökét, és megállította. A lány összehúzta a szemét, majd a fogát vérszomjasan csikorgatva dühösen szembefordult vele.

– Mi a fene bajod van, Sterling? Vedd le rólam a kezéd. *Most azonnal.*

– Így fejezed ki a háládat annak, aki megmentette az életedet? – kérdezte a férfi vontatottan.

Eliza legszívesebben sikított volna. Senki, de tényleg *senki* nem tudta úgy kihozni a sodrából, mint ez a férfi. Már a pusztá *jelenléte* is elég volt, hát még ha kinyitotta a száját, vagy ha ezzel az alfahím-önelégültséggel az arcán elvigyorodott.

A lány szabályosan rá morgott a férfira. Pontosabban dühösen vicsorgott, a torkából pedig ingerült horkanás tört elő. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy valami hihetetlenül gyerekes, és szándékosan nem-Elizás dolgot műveljen, például toporzékoljon, a haját tépje, és előadja a világ legnagyobb hisztijét. Te jó ég, ma aztán tényleg nincs ideje erre az ostobaságra! A férfival sikeresen – és kölcsönösen – elkerülték egymást az óta az incidens óta, amelyet Wade az imént szóba hozott, és amelyet Eliza legszívesebben örökre elfelejtett volna. Még hogy megmentette az életét! Ha nem lett volna ott, neki nem azzal kellett volna foglalkoznia, hogy megvédje az ő ostoba civil seggét, és akkor nem került volna annak a golyónak az útjába. A férfi akkor eléje

ugrott, Elizát pedig végtelenül bosszantotta, hogy a jelek szerint térdén állva kellene hálálkodnia azért, amiről végül is Wade tehetett! Eddig remekül működött, hogy kölcsönösen kitértek egymás útjából, szóval mi a csudát kereshet a férfi az ő lakásánál?

Néhány alkalommal persze elkerülhetetlen volt, hogy egy helyiségben tartózkodjanak, például Zach és Gracie esküvőjén. Ilyenkor Sterling mindig kihasználta az alkalmat az ő szekálására. Először gyávának nevezte, és az előle való bujkálással vádolta, aztán pedig azzal bosszantotta föl, hogy „felkérte” táncolni, még hozzá pont akkor, amikor ő éppen az ifjú párnak kívánt sok boldogságot, hogy aztán eltűnhessen arról a boldogságtól túlcserélve, érzélgős, sőt, *szirupos* örömnépről, így aztán sehogy sem tudott kibújni a dolog alól. Gracie-nek nagyon tetszett az ötlet, és közölte Elizával, hogy *természetesen* táncolnia *kell* Wade-del, elvégre őket kettejüket szerette a legjobban a világon.

Eliza felnyögött, mert rájött, az a szemétláda mesterien felültette. Gondosan kitervelte az egészet, és akkor csapott le, amikor nagyon jól *tudta*, hogy ő nem mondhatja meg neki, mihez kezdjen a felkérésével néhány olyan szó kíséretében, amelyeknek hallatán a legtöbb ember haja égnek állt volna, a gyönyörű menyasszony pedig fülig pirul. Eliza persze folyamatosan sértegette Sterlinget, miközben táncoltak, a férfi azonban nem válaszolt sem a gúnyolódásra, sem a sértésekre, hanem egyszerűen csak nézte őt önelégült vidámsággal az arcán, sötét szemének perzselő tekintete pedig mintha még a bőrt is lehámozta volna róla. És ha mindez nem lett volna elég, sokkal közelebb vonta magához, mint amennyire szükséges lett volna, olybá tűntek, mint akik egymáshoz vannak tapadva, és gyakorlatilag kefélnek a táncparketten. A lány csak úgy volt képes elviselni ezt a megpróbáltatást, hogy közben legalább tizenkétféle módot talált ki arra, miként választaná el a férfi golyóit a teste többi részétől.

A tánc után úgy menekült el, mintha a pokol kutyái üldözték volna, és a fenébe is, a férfi nevetése egészen az ajtóig elkísérte. A nevetése, és az utolsó szavai: „Gyáva nyuszi.” Újabban elég gyakran nevezte így, aznap este pedig kétszer is.

Most pedig, ahogy itt álltak egymással szemben, a lány villámló tekintettel, a férfi pedig láthatóan jól szórakozva, azok a csonkításos fantáziák csábítóbbnak tűntek, mint valaha.

Sterling meg sem próbálta eltitkolni, hogy milyen jól szórakozik a lány dühén. A szeme csillogott, az ajkai pedig szépen lassan valódi mosolyra húzódtak. Eliza csak bámult rá, és egy pillanatra még arról is megfeledkezett, hogy milyen dühös. Teljesen megdöbbenette a férfi arckifejezésének megváltozása. Sterling *sosem* mosolygott. Rendesen nem. Volt az a félmosolya, amely a hangulatától függően hol önelégült vigyornak, hol pedig grimasznak tűnt, de olyan valódi, széles mosolyt, amely közben még a szeme is nevetett, Eliza még sosem látott tőle. Édes Jézus, olyan... fincsinek nézett ki. A lány majdnem felnyögött ettől az áruló gondolattól. *Fincsi?* Meg kell vizsgálatnia a fejét. A szemét azonban képtelen volt elszakítani a látványtól.

Tovább bámult részben döbbenet, részben pedig női elragadtatottsággal, és nem tudott napirendre térni afölött, hogy a férfinak milyen jól áll ez a millió megawattos mosoly. Szent ég, nem csoda, hogy sosem volt híján női társaságnak. Gracie egyszer azt mondta Elizának, hogy miután megbeszélték, hogy köztük szó sem lehet romantikus kapcsolatról, és hogy csak barátok lesznek, ő már számon sem tudta tartani, hogy hány nő fordul meg Sterling életében.

Eliza először félremagyarázta a dolgot. Azt hitte, hogy a férfi képtelen megtartani a nőket, mivel egy hatalmas tuskó, és ez a gondolat egyből nagyon megtetszett neki, Grace azonban felvilágosította, hogy maga Sterling volt az, aki egy-két randi után továbbállt. A jelek szerint a pasit csak egy dolog érdekelte, de hát az ő külsejével és vagyonával olyan válogatós lehetett, amilyen csak akart. A nők buktak az ilyen rosszfiúkra, illetve a veszélyre, amely a tekintetükben örvénylett, és úgy tapadt rájuk, mint egy második bőr. Eliza megvetette az ilyesmit.

Sterling háttere finoman szólva is homályosnak volt mondható. Eliza egy kicsit nyomozott utána, amikor a férfi megkereste az ügynökségüket egy munkalehetőséggel, és egy cseppet sem nyugtatta meg, amit talált. Gyanította, hogy Sterlingnek vannak piszkos ügyei, és ezt meg is mondta Zacknek, de perdöntő bizonyítékot nem tudott felmutatni. Az ellentmondásokon kívül csak a megérzései támasztották alá a gyanúját, azokra pedig mindig hallgatott.

Valószínűleg azok a kevésbé okos és felszínesebb nők is így voltak ezzel, akiket csak a jó külső, a rengeteg pénz – minden bizonnyal a legvonzóbb tulajdonság mind közül –, valamint a sötét és veszélyes aura érdekelt. Kit izgat, ha kiskutyákat, kiscicákat vagy embereket öl, amíg gazdag, jóképű és jó az ágyban? Eliza már majdnem elkezdte csikorgatni a fogát dühében, ehelyett azonban inkább azon volt, hogy mihamarabb megszabaduljon a jóképű és gazdag *seggfejtől*.

– Elárulnád, hogy mégis mit találsz ennyire mulatságosnak? – kérdezte ellenségesen. A világ minden kincséért sem lett volna hajlandó beismerni, hogy *mennyire* izgalomba hozta ez a mosoly. Sem azt, hogy egy pillanatra különböző fantáziaképek futottak át az agyán, amelyekben senki nem viselt ruhát.

A csalódás aztán majdhogynem fájdalmas volt, amikor a mosolyt a jól megszokott gúnyos szájhúzás váltotta fel, ami arra utalt, a férfi ugyanolyan sértésekkel, gúnyos megjegyzésekkel és ripsztopokkal készült visszavágni, amilyeneket Elizától kapni szokott. Nem is lenne jó, ha *nem* váгна vissza. A lánynak csalódást okozna, ha Sterling úgy tenne, mintha megsértették volna az érzéseit, vagy a férfiúi büszkeségét. Mostanában Eliza számára az nyújtotta az egyetlen szórakozást, ha Sterlinget kóstolhatta. Ezenkívül, a férfit sokkal könnyebb volt utálni, ha bunkón viselkedett, így Elizának nem kellett egy nyavalyás *lánynak* éreznie magát, aki azoknak a gyönyörűséges ajkaknak a nyalogatásáról fantáziál.

És akkor eszébe jutott, neki most semmilyen szórakozásra, vagy gyerekes fantáziálásra nincs ideje. Hát nem pont ugyanez sodorta bajba annak idején? Hogyan is gondolhatna *bármi* másra, amikor minden tudását és figyelmét az élete legfontosabb küldetésére való felkészülésre kell fordítania?

Sterling szeme hirtelen összeszűkült, a keze pedig Eliza álla köré kulcsolódott, mielőtt a lánynak egyáltalán feltűnt volna a mozdulat. Felemelte Eliza fejét, mélyen a szemébe nézett, és addig fürkészte a lány tekintetét, amíg az teljesen csupasznak és kiszolgáltatottnak nem érezte magát előtte.

– Mi az ördögre gondoltál az imént? – kérdezte a férfi. – És ne próbáld meg rám kenni a dolgot, Eliza. Kiszúrom, ha valaki mellébeszél, és ezt te is jól tudod. Élvezed, ha kötekedhetsz velem, ha sértegethetsz, és ha mindent beleadhatsz, hogy elhited velem, nem kérsz belőlem, amiről *mindketten* tudjuk, hogy nem igaz. Viszont ami az előbb átfutott az agyadon, az *nem* valami élvezetes dolog volt. *Elsápadtál*, a szemed már nem szórt szikrákat, a tekinteted eltompult, a vállad előregörnyedt, és egy *cseppet sem* tűntél magabiztosnak. Neked mindig egyenes a hátad, és emelt fővel nézel szembe *bárkivel*, most azonban mégis ezeknek az ellenkezőjét tetted. Mi a *fene* bajod van?

Eliza elképedve nézett föl a férfira, és azon gondolkodott, melyik abszurd állítást cáfolja meg először. A maga módján Sterling bókolta neki. Már amennyire képes volt bárkinek is bókolni. A lány legalábbis azt *gondolta*, hogy bókol. Felsorolta a tulajdonságait, de sem a tekintete, sem a szavai nem tűntek helytelenítőnek. Olyan... tényszerű volt.

Eliza fordított sorrendben végig gondolta a férfi által mondott marhaságokat, amelyek *tényleg* marhaságok voltak. Aztán az arca lángolni kezdett a düh és a zavar keverékétől, amikor fejben elért a legfontosabb, és egyben legtévesebb feltételezéshez, amellyel ez az arrogáns tróger előhozakodott.

Eliza hevesen a férfi mellkasába bökte az ujját, mire az kénytelen volt hátrálni egy lépést, hogy megőrizze az egyensúlyát, de aztán egyszerűen csak félresöpörte a lány ujját, összefonta izmos karjait az izmos mellkasa előtt, és úgy szorította össze az ajkait, mintha...

– Meg ne próbáld nevetni! – kiabálta Eliza. – És hogy nem kérek belőled? Gondolkodj, Sterling. Egy olyan nő, aki akar tőled valamit, nem küld el a fenébe minden egyes alkalommal, amikor találkozik veled, nem sérteget állandóan, és nem kerül el téged, mert annyira idegesíti a jelenléted. Fogd már föl, hogy *semmit* sem akarok tőled. Ami azt illeti, azt sem akarom, hogy most itt legyél, és nem értem, hogy egyáltalán *miért* jöttél ide? Az, hogy elkerüljük egymást, *kölcsönös*. Én elkerüllek téged, te elkerülsz engem. Azt hittem, világos, hogy látni sem bírjuk egymást, és egyikünk sem szeretne egy helyiségben tartózkodni a másikkal. Nekem ez a helyzet tökéletesen

megfelel, ne mondd nekem, hogy bármit is akarok tőled!

A lány nyomatékosításképpen Sterling karba font keze fölött megint megbökte a férfi kőkemény mellkasát, méghozzá minden egyes szó után.

– Én. – *Bökés.* – Nem. – *Bökés.* – Akarlak. – *Bökés.* – Látni. – *Bökés.* – Soha, soha, *soha többé!* – Az utolsó kijelentés után már az ökölbe szorított kezével boksolt bele a férfi mellkasába.

Sterling hátravetette a fejét, és felnevetett. Elizának minden önuralmára szüksége volt, hogy ne gyönyörködjön tátott szájjal a látványban. Már épp elég volt az is, hogy mosolyogni látta a férfit, de hogy nevéssen is? Jó ég, a mosolya és a nevetése gyönyörű volt. Ő maga volt gyönyörű.

– Mondogasd csak magadnak ezt, Eliza – mondta a férfi, akinek még mindig csillogott a szeme a nevetéstől. – Ha elégszer elismétled, talán még el is fogod hinni a hazugságaidat.

– Ó, az ég szerelmére – mormolta a lány, majd sarkon fordult, hogy faképnél hagyja Sterlinget, aki azonban megint elkapta a karját. Nem durván, de határozottan. A hüvelykujjával gyengéden simogatta Eliza bőrét a póló rövid ujja alatt, ami fura dolgokat művelt a lány pulzusával. Eliza megpróbálta elrántani a karját, de csak azt érte el, hogy a férfi még szorosabban fogta. Megint csak nem durván, de elég erősen ahhoz, hogy ne menekülhessen el.

A lány némán Sterlingre meredt, majd jelentőségtes pillantást vetett a karjára, a férfi azonban vagy nem értette meg a célzást, vagy szándékosan figyelmen kívül hagyta.

– Ma este tartjuk Gracie megnyitóját. Gondolom, ott leszel.

Ez nem kérdés volt. Még csak nem is egy udvarias *kérés.* Utasítás volt, Eliza pedig nem viselte jól, ha utasították. Még Dane sem utasította, pedig ő a társa volt, és bizonyos tekintetben a főnöke is.

– Ami azt illeti, más programom van – felelte a lány mézesmázos hangon. – Fontos program, amelyet nem mondhatok le. A munkámmal kapcsolatos. Gracie biztosan megérti.

Már Sterling jelenléte is elég lenne ahhoz, hogy kihagyja a megnyitót, de ha még azt is hozzávesszük, hogy Gracie olvasni tud a gondolataiban? Ki van zárva, hogy elmenjen.

A férfi tekintete hirtelen megkeményedett, szinte jéggé fagyott, és a mosolyával együtt minden vidámság eltűnt az arcáról.

– Szeretnék valamit világossá tenni, Eliza. *Ott leszel* ma este, még akkor is, ha a vállamon kell odavigyelek téged, miközben te az emberiséget átkozod. Ez a kiállítás nagyon sokat jelent Gracie-nek, és nem vágyik másra, csak azoknak az embereknek a támogatására, akiket szeret, és akiről azt *gondolja*, hogy szeretik őt. Akármilyen bajod legyen is Gracie-vel, azt ajánlom, jól titkold el előtte. Nagyon bántaná, ha nem jönnél el, én pedig nem engedem, hogy bárki még egyszer bántani merészelje őt. Megértettük egymást?

Eliza döbbenetesen nézett föl a férfitra.

– Semmi bajom nincs Gracie-vel! Nagyon szeretem őt. Honnan veszed, hogy bármi bajom van vele? Az, hogy nem megyek el a megnyitóra, nem azt jelenti, hogy nem szeretem őt. Azért nem megyek, mert nem tudok. Fontos dolgom van ma este, amelyet nem halaszthatok el.

Sterling vállat vont.

– Azt ajánlom, találj meg a módját, hogy elhalaszd. Előlem nem bújhatsz el, Eliza. És ha azt hiszed, hogy csak üres fenyegetődzés volt, amit az imént mondtam, hát, ennél már jobban ismerhetnél. Meg *foglak* találni, és el *foglak* vinni a megnyitóra, mindegy, hogy vagy felöltözve. Szóval azt tanácsolom, öltözz fel az alkalomhoz illően, jelenj meg pontosan, ragassz mosolyt arra a csinos kis arcocskádra, és legalább tegyél úgy, mintha jól éreznéd magad, és támogatnád azt a nőt, aki a barátjának tart téged.

– Milyen jogon akarod átszervezni az életemet? – csattant fel a lány. – Nem az egyik kis nőcskéd vagyok, aki csak rebegetteti a szempilláját, és mindenben átengedi neked az irányítást.

Sterling felnevetett.

– Mintha ezt hinném. Egy férfi sem nézne téged soha mosolygó, félénk, alázatos nőnek, akinek nincs saját esze és akarata. De Eliza, ebben most ne tegyél próbára – mondta a férfi elkomolyodva. A tekintete a lányéba fúródott, akin szépen lassan eluralkodott a pánik.

– Jó ég, te ezt komolyan gondolod – suttogta rémülten.

– Arra mérget vehetsz – felelte Sterling összehúzott szemmel. – Blöfföltem én valaha, Eliza? Elálltam valaha valamitől, amit megígértem? Letértem valaha bármilyen útról, amelyre megesküdtem, hogy végigmegyek? Letettem bármilyen tervről, amelyet elhatároztam?

– Nem – felelte a lány halkán, miközben a gyomra összeszorult.

Legszívesebben elmenekült volna, elbújt volna a lakásában, pedig nem az a fajta ember volt, aki bármi elől is elbújik. Mindig szembenézett a problémáival és a félelmeivel, és soha nem hátrált meg. Wade Sterling azonban olyan probléma volt, amilyennel eddig még nem találkozott, és egy dologban biztos volt ezzel a végtelenül bosszantó férfival kapcsolatban: abban, hogy nem fog csak úgy egyszerűen eltűnni. Nem volt hozzászokva, hogy nemet mondjanak neki, sőt, ez a szó nem is szerepelt a szótárában, kivéve, ha ő maga mondta.

Ez pedig azt jelentette, ha nem akar egy rendkívül megalázó jelenet főszereplője lenni ma este, akkor sürgősen találnia kell egy megfelelő ruhát, hozzá való cipővel, mert egyikkel sem rendelkezett.

A férfi vagy gondolatolvasó volt, vagy csak nagyon jó megérzésekkel rendelkezett, mert hirtelen felvillantotta azt a félmosolyt, amelyhez Eliza jobban hozzá volt szokva, mint az iménti széles vigyorhoz.

– Bátorkodtam rendelni neked egy megfelelő ruhát, egy pár cipőt és néhány kiegészítőt. Körülbelül egy óra múlva ideszállítják őket a lakásodra. És hadd jegyezzem meg, Eliza, ragyogóan fogsz kinézni abban, amit kiválasztottam.

NÉGY

ELIZA kelletlenül vette föl a ruhát, a cipőt, és a kiegészítőket, amelyeket Sterling rendelt neki. Csak azért volt hajlandó erre, mert nem akarta, hogy a munkatársai még többet spekuláljanak azon, mi lehet a baja, és vajon mit akar – továbbra is – eltitkolni előlük. Ez az este maga lesz a pokol, a lány legalábbis ezt mondogatta magának, mivel jól tudta, milyen hatással volt a női önérzetére Sterling korábbi kijelentése. A férfi azt mondta, fantasztikusan fog kinézni a ruhában, amelyet választott neki, és közben nyoma sem volt a szokásos arrogáns és öntelt stílusának. Nem, a tekintete valósággal parázslott, és teljesen komolyan gondolta, amit mondott. Sőt, ami még rosszabb, úgy tűnt, mintha már alig várná, hogy lássa a munkája eredményét. Így aztán, mint egy nyavalyás kislány, bár ki nem állhatta a férfit, nem tudott ellenállni a szexi pillantásából sugárzó elismerésnek. A nő egója úgy döntött, tovább csábítja a bestiát azzal, amit az úgysem kaphat meg, úgyhogy azon kívül, hogy felvette a gyönyörű és nevetségesen drága ruhát – melltartó nélkül, mivel ritka komisz kedvében volt –, különösen nagy gondot fordított a frizurájára és a sminkjére is. Egy kicsit hányingere lett magától, mert nem akarta ennyire látványosan nyilvánvalóvá tenni, hogy tetszeni akart. *Neki.* Általában ugyanis magasról tett arra, hogy néz ki, és arról sem volt fogalma, mi áll jól neki, de úgy látszik, Sterling úgy érezte, hogy ő tudja. És mivel vette magának a bátorságot, hogy kiválassza az öltözékét, aligha találhat hibát a ma esti megjelenésében. Eliza csak azt remélte, hogy sikerül elkerülnie a férfit és Gracie-t egyaránt, és miután megmutatta magát, olyan elegánsan és észrevétlenül távozhat, amennyire csak lehet.

Jó ég, mekkora bolond volt, hogy egy pillanatra is azt hitte, képes lesz megregulázni Wade Sterlinget, és az ő csípős nyelvét. Nem ért rá flörtölni és előadni a cuki cicababát, miközben esze ágában sem volt beváltani, amit ez az átkozott ruha ígért nemcsak Sterlingnek, hanem bármelyik férfinak. Ah! A „többi férfit” még csak számításba sem vette. A munkatársai miatt persze nem kellett aggódnia, számukra ő csak egy volt közülük. A többi jelenlévő azonban nem fogja azt gondolni a szexi démon külső láttán, hogy ó, ő csak az egyik csaj.

A tarkója bizseregny kezdett, a lány pedig összevonta a szemöldökét a hirtelen rátörő vágy miatt, mert most az egyszer, csak egyetlenegy éjszakára nem akart csak az egyik csaj lenni. Nő volt, még akkor is, ha ritkán engedett teret a nőiességének az után a katasztrófa után, ami Thomasszal történt. És most, amikor a férfi a szabadulás küszöbén állt, hogy aztán újabb szerencsétlen nőket tegyen az áldozatává, ő hirtelen vissza akarja kapni mindazt, amit az a gazember elvett tőle? Nyilván elment az esze.

Már rég le kellett volna feküdnie valakivel, és kész. Thomas Harrington azonban a rácsok mögül is pontosan úgy irányította őt, mint amikor még szabad ember volt, és ez volt az, ami a legjobban undorította Elizát.

A lány megállt a Joie de Vivre-nél, amely az ő szavaival élve Westheimer „puccos” negyedében volt. Az itt található üzletek, de még maguk az épületek is újak és csillogóak voltak, és valósággal lerítt róluk a gazdagság, a hatalom és a befolyás. Más szavakkal, *puccos.* Eliza pedig a legkevésbé sem érezte magát idevalónak.

Kelletlenül szállt ki a kocsijából, amelyet a rendezvény helyszínétől egysaroknyira parkolt le. Sterling gondoskodott róla parkolófiúkról a vendégek kényelme érdekében, a lány azonban nem akart sorba állni az autójáért, amikor eljön a pillanat, hogy menekülnie kell a nemkívánatos figyelem elől.

Végignézett magán, és bosszankodva az ajkába harapott. Ó, a ruha tökéletesen illett rá, ahogy a magas sarkú cipő is. Magától soha nem vett volna föl ilyesmit, de abban a pillanatban beleszeretett, amikor kivette a dobozából. Úgy látszik, ismerkedjünk-meg-Eliza-nőies-oldalával este volt.

Tetőtől talpig ezüstben csillogott. Még a cipője is szikrázott, amikor úgy esett rá a fény. A ruha

rendkívül testhezálló volt, mozgás közben mégis úgy tűnt, mintha ragyogva örvénylene a lány körül, akit ez teljesen elvarázsolt.

A vékony anyag szeretetteljes simogatással ölelte körül a melleit, mintha csak egy férfi gyengéd keze volna.

Ez a gondolat meg mégis honnan jött? És az a bizonyos kéz miért Sterling keze volt?

Eliza arca lángolt, miközben ösztönösen lehajtotta a fejét, arra az esetre, ha esetleg összefutna egy ismerőssel a stúdióba menet.

A ruha visszafogott volt – persze, csak ha nem ő viselte! Ha valaki ránéz, amikor a fogason lóg, valószínűleg egyszerűnek, sőt, egyenesen unalmasnak tartaná, amely túl sokat takar. Nem elég szexi. Túl puritán.

Először maga Eliza is így gondolta, és hálás volt Sterlingnek, amiért nem öltöztette szajhának őt. Ez az érzés azonban egy pillanat alatt szertefoszlott, amikor felvette a ruhát, amely a megfelelő személyen maga volt a csábítás. Döbbenetesen pontosan kirajzolta Eliza melleinek formáját és méretét, és a lány csak azért imádkozott, ne legyen hűvös a galériában, mert ha a mellbimbói megmerevednek, akkor azonnal hazamegy, és elégeti ezt a nyavalyás göncöt. A pokolba is, a mai este után mindenképpen elégeti.

Máskor, más körülmények között, ha alkalma adódott volna egy ilyen gyönyörű és provokatív ruhát viselni, boldogan sütkérezett volna a lehetőségben. Jól szórakozott volna, és élvezte volna a helyzetet. Talán még flörtölt is volna. De akkor még azt hitte, hogy örökre megszabadult Thomastól, és a megalázó múltjától, és készen állt arra, hogy előrenézzen, a jövő felé. Kényelmesen befészkelte magát az új életébe az új barátokkal és munkatársakkal – akik egytől egyig nagyon jó emberek voltak –, megnyugodott, optimistává vált, és kezdte elhinni, hogy talán, de csak *talán*, maga mögött hagyhatja a múltját Thomasszal együtt, túljuthat mindezen, továbbléphet, és végre kiléphet a napfényre.

Milyen ostoba és naiv volt, hiszen pont ezek voltak azok a dolgok, amelyekre megesküdt, nem fog többet áldozatul esni. Hogy is szól a mondás? Az ember nem futhat el a múltja elől, mert az úgymint utoléri, méghozzá akkor, amikor a legkevésbé számít rá. Feloldozás pedig nincs, legalábbis azok alól a bűnök alól, amelyeket ő elkövetett, vagyis amelyekben bűnrészes volt. Az embernek meg kell fizetnie a hibái árát, és ezt halogathatja ugyan, de elkerülni nem tudja.

Na, igen, még ezt az estét kell átvészelnie, aztán másnap... Elizát elöntötte a szomorúság. Másnap lesz az ügynökség nagy megbeszélése. A lány mindent gondosan megtervezett. Minden fegyvert és információt megszerzett, amire csak szüksége volt, de nagyon óvatosan, hogy senki, különösen Dane, meg ne tudja, miben sántikál a kerületi ügyész hívásának reggele óta.

Legalább láthatja Arit, Ramie-t és Torit – feltéve, hogy Tori nem hagyja ki az ünnepséget –, és elköszönhet, még ha nem is önti szavakba ezt a búcsút. Láthatja őket, és az emlékezetébe vésheti a szeretetüket, a lojalitásukat és a barátságukat. Hullámokban tört rá a fájdalom, miközben átkelt az úton, és egyre közelebb ért a galériához. Kivéve Gracie-t. Őt mindenáron el kell kerülnie. Meg kell elégednie azzal, hogy messziről láthatja. Majd később. Majd amikor már elment, küld Gracie-nek egy levelet, és elbúcsúzik tőle.

Másnap délelőtt aztán találkozni fog mindenkivel, akivel az elmúlt néhány év során együtt dolgozott, sőt, még az újakkal is megismerkedhet, akik ékesen bizonyították, hogy a DBSZ – azaz Caleb, Beau és Dane – csak a legjobbak közül válogat.

Eliza megállt a galéria ajtajában, és körülnézett a zsúfolt helyiségben. Úgy látszik, mégiscsak jó ötlet volt „elegánsan késni”. Így jóval kisebb volt az esély arra, hogy a barátai sarokba szorítsák, és olyan pillantásokat vessenek rá, amelyeket az elmúlt hét során oly gyakran. A pattanásig feszült idegei nem bírtak volna ki egy frontális támadást azoktól az emberektől, akik fontosak voltak a számára. Ugyanúgy, ahogyan ő is fontos volt számukra.

Gyorsan belépett, mert nem akart feltűnést kelteni az érkezésével.

Nem volt szerencséje.

Amikor körbenézett a teremben, azonnal észrevette Sterlinget, és még a vér is megfagyott az ereiben, amikor meglátta, hogy a férfi tekintete határozottan őrá szegeződik. Nyilvánvalóan

abban a minutumban kiszúrta, amikor belépett az ajtón. Várt volna rá? Sterling csak nézte őt azzal a vesébe látó, sötét pillantással, amelynek a figyelmét nem kerülte el soha semmi. Amikor a lány már azt hitte, a dolgok nem fordulhatnak rosszabbra annál, hogy a férfi szabályosan leste az érkezését, az keresztülfurakodott a tömegen, és még csak az sem érdekelt, ha közben félre kell taszítania egyik-másik nézelődőt. Nyílegyenesen *Eliza felé* tartott.

A fene essen ebbe az arrogáns idiótába. Hiszen eljött. De akkor meg miért igyekszik mindenáron jelenetet rendezni, amikor ő ragaszkodott ahhoz, hogy mindennek tökéletesen kell sikerülnie Gracie megnyitóján, és ő akadékoskodott, nehogy Gracie érzéseit megsértsék, ha nem lesz jelen *minden* barátja.

Eliza ide-oda nézett, menekülési útvonalat keresve, mert nem akarta megvárni Sterlinget. Talán eljátszhatná, hogy influenzás lett, vagy elkapott valami ronda vírust. Ételmérgezés! Ekkor azonban eszébe jutott, hogy még a gyorsétteremből hozott ebédjét sem ette meg, mert ez az átkozott pasas letámadta, aztán pedig már nem volt étvágya.

Amikor elhaladt mellette egy pincér egy tálcsányi pezsgőspohárral, Eliza vett magának egyet, aztán hirtelen ötlettől vezérelve felkapott még egyet. Ha ez nem tökéletes alkalom az ivásra, akkor semmi. Mielőtt még a pincér továbbállhatott volna, gyorsan felhajtotta a pezsgőt, majd visszatette a poharakat a tálcsára, és elvett róla két újabbat. A pincér aggályoskodó pillantást vetett rá, aztán továbbsietett a következő vendéghez.

Kár, hogy csak ilyen émelyítő alkoholos italokat szolgáltak fel, nem pedig valami alkalomhoz illőbbet. Például vodkát vagy tequilát. Lehetőleg pohárban, nem pedig aprócska stampedliben, neki ugyanis minden hozzáférhető folyékony bátorságra szüksége lenne ennek a pokolbéli estének az átvészeléséhez.

Egy embert is éppen elég elkerülni, és Elizának volt gyakorlata Sterling elkerülésében. Igazi szakértővé képezte magát ebben az ügyben. De az, hogy nemcsak azt az ősebert kellett elkerülnie, hanem egy olyan nőt is, akit a barátnőjének tekintett, és aki történetesen képes volt olvasni mások gondolataiban, még Eliza amúgy kivételes képességeit is próbára tette.

Sterling jelentette a kisebbik rosszat, mivel ő azt *gondol*, amit akar, ezért a lány beletörődött abba, ha összeszorított foggal is, de az ő társaságában kell átvészelnie a következő egy órát anélkül, hogy Gracie közelébe menne, és lebukna. A férfi legalább nem lát bele az elméjébe, és nem *tudja*, mit gondol.

A nyavalyásnak nevetés csillogott a szemében, bár az ajkain és az arcán nyoma sem látszott vidámságnak.

– Eljöttél – mondta vontatott hangon.

Eliza lesújtó pillantást vetett rá, amely általában el szokta bizonytalanítani a célszemélyt, Sterlingnek azonban a szeme se rebbent.

– Wow, a megfigyelőképességed csodálatra méltó – gúnyolódott a lány édes hangon egy még édesebb mosoly kíséretében. – Olyan intelligens benyomást kelt, amikor megállapítod a nyilvánvalót. *Annnnyira* vonzónak találom az okos pasikat, kár, hogy a te IQ-d nem elég magas.

– *Biztosan* nagyon ostoba lehetek – felelte Sterling azzal a szarkasztikus felhanggal, amelyet Eliza már nagyon jól ismert.

A lány fölvolta az egyik szemöldökét, annyira megdöbbenették a hallottak. Ha valamit el lehetett mondani a férfiről, az az volt, hogy kifejezetten magabiztos. Öntudatos. Arrogáns. Elbizakodott. Soha senkinek nem jutna eszébe, hogy alázatosnak nevezze.

– Nyilván elment az eszem, különben távol tartanám magam tőled – mormolta Sterling.

Elizának csak azért nem esett le az álla, mert éppen a szájához emelte az egyik pezsgőspoharat. Ez meg mi az ördögöt jelentsen?

– Akkor azt ajánlom, kerítsd elő sürgősen, és tedd azt, amit tanácsolna – felelte továbbra is negédes hangon. – Tégy boldoggá *mindkettőnket*, Sterling, és tartsd magad távol tőlem.

És akkor megint megtörtént. A férfi szélesen elmosolyodott, aztán hátravetett fejvel, teli torokból felnevetett. Eliza egészen libabőrös lett, mert a mosoly és a nevetés olyan lehengerlően szexi volt, hogy be kellene tiltani. Jó ég, nem csoda, hogy a nők csak úgy rajzanak a hálószobája

körül.

A férfi tekintete a két pezsgős kehelyre vándorolt, amelyekbe Eliza úgy kapaszkodott, mintha az élete múlna rajta, a szeme pedig továbbra is vidáman csillogott. Ez a rövid idő, amelyet a lánynak el kellett töltenie a társaságában, bőven megérte, mert hallhatta a nevetését, és láthatta a lélegzetelállító mosolyát. Már másodszor. Egy nap alatt. Úgy látszik, a világnak hamarosan vége.

Eliza világának legalábbis.

Hirtelen kijózanodott, mert megint eszébe jutott, ezen az estén láthatja utoljára Ramie-t és Arit, az pedig különösen elszomorította, hogy Gracie-től még el sem búcsúzhat. Másnap délelőtt pedig csendesen és végleg elköszön az emberektől, akikkel együtt dolgozott. A családjától. És Dane-től.

Sterling összehúzta a szemét, amelyből egyetlen másodperc alatt eltűnt az iménti vidámság. Az ajkai keskeny vonallá préselődtek össze, az állkapcsa megfeszült, az arccsontja pedig egészen hangsúlyossá vált, miközben fürkésző tekintettel nézte a lányt.

– Mi van veled, Eliza? – kérdezte halkán.

A lány felhajtotta az egyik pohár tartalmát, aztán körülnézett, pedig a másik pohara még tele volt. Mivel nem látott a közelben pincért, azt is az ajkához emelte, illetve csak akarta, mert Sterling elvette tőle az italt.

– Mit művelsz? – csattant fel Eliza. – Az az enyém!

– Már a harmadik – felelte a férfi szárazon. – Csak így tudod összeszedni a bátorságot ahhoz, hogy szembenézz velem? Leiszod magad, amint belépsz az ajtón?

Eliza megpróbált küzdeni az áruló módon az arcába szökő pír ellen. Ő nem szokott elpirulni. Őt semmi nem hozta zavarba. Földühödni szokott, és olyankor rendszerint el is vörösödött, ezért aztán úgy döntött, dühnek fogja álcázni a zavarát.

– Sajnálom, ha megsértettem az érzékenységedet – mondta gonoszkodóan. – Vagy talán létezik egy alkoholfogyasztási limit, amelyről nem tudtam? Ilyen fősvény lettél, Sterling? Ingyen adod a piát, de elvárod, hogy mindenki mértéket tartson?

A férfi megrázta a fejét, az arcán pedig ismét a megszokott félmosoly terült szét. Nos, legalább már nem azzal van elfoglalva, hogy megpróbálja kifürkészni a lány titkait.

– Hihetetlen vagy, Eliza – mondta elkeseredettnek tűnő hangon, pedig őt aztán nem lehetett kiborítani. A lány legalábbis még nem volt tanúja ilyesminek. – Szóval, mire gondoltál az előbb? Megosztod velem?

Ennyit arról, hogy nem kíváncsiskodik tovább.

– Nem, nem osztom meg – felelte Eliza jeges hangon. – Semmit nem akarok megosztani veled, Sterling. Sem a társaságodat, sem a jelenlétedet, sem a teret, de még a levegőt sem, úgyhogy *tűnj el az utamból, és hagydál békén.*

A férfi nem válaszolt, csak elfordult, mintha távozni akarna. Ó, bárcsak meghallgatásra találnának az imái! Ám abban a pillanatban, amikor Eliza már azt hitte, teljesül a kívánsága, Sterling megragadta a könyökét, és elvezette.

Istennek a jelek szerint fontosabb dolga is volt annál, hogy az ő gyávaságához asszisztáljon, és a lány nem is hibáztatta ezért. Elvégre neki is azokra az időkre kellene tartogatnia az imádságait, amikor tényleg szükség lesz rájuk, és ez az idő hamarosan eljön.

– Mégis mit művelsz? – sziszegte.

Sterling ingerült pillantást vetett a lányra – amelyet az nagyon jól ismert, hiszen minden alkalommal láthatta, ahányszor csak találkoztak.

– Odakísérlek a társaságodhoz – mondta a férfi olyan hangon, amely jól illett az arckifejezéséhez.

A lánynak ettől jobb kedve lett, de ez csak addig tartott, amíg meg nem látta Gracie-t a csoport közepén. A művésznő valósággal ragyogott. Félénk és elfogódott volt, ugyanakkor hihetetlenül gyönyörű és mámorosan boldog is. Eliza szíve sajogni kezdett, amikor azokra az emberekre nézett, akikkel együtt dolgozott, akiket a barátainak tartott, akiket szeretett, és akikhez száztíz százalékosan lojális volt.

Magában összerezzen, mert ez többé már nem volt igaz. Lojális volt hozzájuk. Mostanáig. Sosem hazudott nekik. Mostanáig. És sosem vezette félre őket. Mostanáig.

– Gracie nagyon fog örülni, hogy itt vagy – mormolta Sterling.

Gracie szerencsére a férjével volt elfoglalva, és nem vette észre Elizát. A lány megtorpant, és majdnem el is botlott, mivel Sterling ment tovább, neki pedig jóval rövidebb lába volt.

A férfi összevonta a szemöldökét, majd szembefordult Elizával. Beállt a lány és a DBSZ csoport közé, amiért Eliza nagyon hálás volt, még akkor is, ha tudta, hogy Sterling ezt nem miatta csinálta. Azért csinálta, hogy Gracie ne lássa meg őt, és ne jöjjön rá, hogy nem akar beszélni vele.

– Mi a fene bajod van? – csattant fel a férfi, a szeméből pedig sütött a düh és a helytelenítés. Ó, igen, láthatóan nagyon is elítélte a lányt. Rossz embernek és még rosszabb barátnak tartotta.

Eliza lehunyta a szemét. Annyira nyomorultul érezte magát, hogy olyasmit akart csinálni, ami egészen elborzasztotta. Sírni akart.

– Nem arról van szó, amire gondolsz – mondta elcsukló hangon, miközben igyekezett kitalálni valamilyen hihető magyarázatot.

– Azt gondolom, hogy önző dögként viselkedsz, és semmibe veszel valakit, aki az életét kockáztatta miattad. Valakit, akit megszúrtak és megvágtak, miközben el akart jutni hozzád, és mindent megpróbált, hogy megvédjen, amikor tehetetlen voltál.

– Szerinted én nem vagyok tisztában mindezzel? – kiáltotta Eliza, és hálát adott az égnek, amiért a zene, illetve az emberek beszélgetése elnyomta a szenvedélyes kitörését. – Szerinted nem élem át újra és újra azt a pillanatot minden egyes éjszaka? Sőt, minden egyes *nap*. Gondolod, valaha is azt akartam, hogy Gracie, Ramie és Ari veszélybe kerüljön *miattam*? Az életemet adnám értük! *Mindannyiukért* – mutatott a lány dühösen az ügynökség tagjai felé.

Sterling őszintén döbrentnek tűnt. Úgy vizslatta a lányt, mintha rendelkezett volna egy beépített „Eliza hazugságvizsgálóval”, amelynek segítségével megállapíthatta, mi igaz, és mi nem. Aztán hirtelen megvilágosodott, a lány látta az arcán és a szemében, mikor jött el az „aha” pillanat. A tekintete még áthatóbbá vált, és úgy fürkészte Eliza arcvonásait, mintha be akart volna pillantani a külső maszk mögé.

A fenébe. Eddig csak egyetlenegy férfi volt képes erre, a lány pedig éveket töltött mentális védekező képességének megerősítésével. Minden pszichikai képességekkel kapcsolatos tanfolyamot elvégzett, és számtalan, ezzel a témával foglalkozó könyvet és cikket elolvasott. Örült volna, ha kipróbálhatja Gracie-n a blokkolási képességét, de a kerületi ügyész hívásáig nem is gondolt rá, hogy szükség lehet ilyesmire, most pedig már nem kockáztathatott. Nem kockáztathatta meg, hogy esetleg nem képes kizárni Gracie-t az elméjéből, ezenkívül, ha Gracie-t nem tudja kizárni, akkor Thomast sem, márpedig jelenleg *egyedül* a remény adott erőt neki. Ha tudná, hogy úgyis elbukik, akkor a már egyébként is ingatag lábakon álló önbizalma és bátorsága egy pillanat alatt semmivé foszlana, ő pedig mindent elmondana Dane-nek, és a segítségével könyörögne, vagy pedig elmenekülne, ahelyett, hogy szembeszállna Thomasszal. Olyan messzire menekülne, amilyen messzire csak tud, még akkor is, ha a fél világot kellene átszelnie. Thomas azonban akkor is megtalálná. Tudta, hogy így lenne, és ettől csak még tehetetlenebbnek érezte magát.

– Mit akarsz eltitkolni Gracie elől, Eliza? – kérdezte Sterling olyan halkán, hogy a lány alig hallotta meg az őket körülvevő hangzavarban.

Teljesen ledermedt a kérdés hallatán. Most aztán gyorsan kell cselekednie. Mindig nagyon talpraesett szokott lenni – már amikor észnél volt. Más körülmények között könnyedén kitalált volna valamit, amivel lerázhatja Sterlinget, most azonban nagyon kétségbeesettnek érezte magát, és halálosan rettegett, hogy a férfi azonnal átlát a hazugságán. Bár nem az egész volt hazugság. Egy része igaz volt, az ördög azonban a *részletekben* rejlett.

Csalódott kifejezést erőltetett az arcára, mert azt akarta, úgy tűnjön, mintha lebukott volna, és ennek egyáltalán nem örül. Még egy lapos pillantásra is futotta a szempillája alól, amely elárulta, mit gondol a férfi kíváncsiszkodásáról.

– Meg akarom lepni – mondta kelleetlenül, és gondoskodott arról, hogy a hangjából ne hiányozzon